

گالری پردیس ملت

March / May 2014

نمایشگاه
بیان و انتزاع
Exhibition
Abstraction & Expression

پویا آریان پور | شیرین اتحادیه |
شهریار احمدی | ایرج اسکندری |
بابک اطمینانی | رضا افسری |
رضا بهاروند | حمید پازوکی |
همایون تک | محمد ابراهیم جعفری |
هادی جمالی | مهدی حسینی |
وحید حکیم | رضا خدادادی | مصطفی دشتی |
روشنا رستمی | آزاده رزاق دوست |
همایون سلیمی | مسعود عربشاهی |
نیکزاد عربشاهی | محسن عزیزی | حسین کاظمی |
پریوش گنجی | فریده لاشایی |
سیراک ملکونیان | علیرضا معصومی |
احمد نصر | الهی | بیتا وکیلی | هادی هزاوه ای |

Reza Afsari | Shahriar Ahmadi |

Massoud Arabshahi | Nikzad Arabshahi |

Mohsen Azizi | Pouya Arian Pour |

Reza Baharvand | Mostafa Dashti |

Iraj Eskandari | Shirin Ettehadieh |

Bobak Etminani | Pariyoush Ganji |

Vahid Hakim | Hadi Hazavei |

Mehdi Hosseini | Mohammad Ebrahim Jafari |

نقاشی آبستره، انتزاعی، همراه با جنبش مدرنیسم آغاز قرن بیستم متولد شد و هر چند از زمان ویلیام ترنر انگلیسی، از قرن هیجدهم به بعد، وسوسه‌ی به گوشه راندن و حذف فیگور به صورتی جدی آغاز شد، اما از ربع اول قرن بیستم میلادی بود که آوانگاردهای روس، ماله ویچ و کمی بعد کاندینسکی و دیگران، نقاشی انتزاعی را به نحوی اساسی مطرح کردند و آن را به صورت بخش عمده از هنر مدرن در آوردند.

نقاشی انتزاعی با تاخیری مختصر نسبت به کوبیسمی که در دهه‌ی اول قرن بیستم شکل گرفته بود، گسترش خود را آغاز کرد و چنان به سرعت فراگیر شد که تا به امروز نیز از ارکان تفکیک ناپذیر هنر معاصر جهان محسوب می‌شود و جریانی یکسره و دائمی دارد و حاوی ده‌ها شاخه و شعبه‌ی متنوع و متفاوت شده است و این امر جای تامل و ستایش بسیار دارد. چرا که از بسیاری از جریان‌ها و سبک‌های مدرنیسم آغاز شده در نیمه‌ی اول قرن بیستم، دیگر اثر چندانی باقی نمانده است.

با شروع مدرنیسم در هنر قرن اخیر ایران، یعنی از اواخر سال‌های هزار و سیصد و بیست شمسی، نقاشی انتزاعی، نیز البته با تاخیری بیشتر در این عرصه نمایان شد. ولی تا دهه‌ی چهل شمسی طول کشید تا جایگاه خود را به دست آورد و تثبیت کند. نخستین گروه هنرمندان ایرانی تجربه‌های خود را بیشتر در امتداد تقلیل و یا حذف فیگور به کار بردند و هر یک از دیدگاه خود به جنبه‌های زیبایی‌شناختی این هنر ناشناخته مانده در ایران نیز پرداختند و در طول زمان، بسیاری از آنان موفق شدند به زبان و بیان و جهانبینی شخصی خود دست پیدا کنند و نقاشی انتزاعی را به شیوه‌ای همیشگی دنبال و اختیار کنند و از همین رو، تاریخ هنر معاصر ایران را بدون در نظر گرفتن این بخش عظیم و خلاق و کار درخشان هنرمندان متعدد انتزاعی آن نمی‌توان کامل به شمار آورد و قطعاً بسیاری از هنرمندان مهم و معتبر هنر انتزاعی معاصر ایران، به حق، در میان بزرگترین چهره‌های هنرهای تجسمی یکصد سال گذشته قرار گرفته‌اند و همیشه مورد ستایش فراوان بوده‌اند.

نمایشگاه حاضر در نوع خود رخداد مهمی در عرصه‌ی نمایش و عرضه‌ی بخشی از هنر معاصر ایران است و می‌تواند زمینه‌ی مناسبی از این هنر رنگارنگ و متنوع و ناب را برای جمع‌بندی اهل تحقیق فراهم کند، تا بشود با نگاهی جامع، حرکت و گسترش نقاشی انتزاعی ایرانی را تماشا کرد و نتیجه گرفت، و اگر در نظر داشته باشیم که هنر دوستان و محققان ایرانی همیشه از حیث نمونه‌های لازم، چه به صورت کتاب و چه به صورت اصل آثار، دچار کمبود بوده‌اند، آنوقت اهمیت نمایشگاهی که بتواند چشم اندازی در خور و قابل ارجاع فراهم آورد و در دسترس علاقه‌مندان قرار دهد، عمیق‌تر و تحسین‌آمیزتر درک خواهد شد.

نمونه‌های این نمایشگاه از متن پرشمار هنر انتزاعی شصت ساله‌ی ایران برگزیده شده‌اند و از هنرمندان به نام و پایه‌گزاران و پیشگامان گذشته، تا هنرمندان نسل بعدی را شامل می‌شوند و قطعاً امکانات محدود تالار یک نگارخانه نمی‌تواند گستردگی و تنوع چنین موضوعی را در حد کمال به نمایش بگذارد و قطعاً جای بسیاری از هنرمندان طراز اول و پیشتاز در آن خالی خواهد بود، اما در حدی مقدور و قابل قبول، می‌توان با گردشی در آن به تصویری کلی و یاری دهنده دست پیدا کرد و به داوری جنبشی در هنر معاصر ایران پرداخت که در طول عمر پربار خود، توفیق این را داشته که همراه با مهمترین رویدادهای هنر قرن بیستم، ذهن و صنعت خلاقه‌ی هنرمندانی را نمایندگی کند که حرف عمده‌ای را برای جهان معاصر فراهم آورده و بازگو کرده‌اند و در بسیاری از این آثار، روح و معنا و مشرب برآمده از فرهنگ غنی و کهنسال ایرانی را به راحتی می‌توان مشاهده و دنبال کرد و لذت برد.

Abstract painting, along with modernist movement was born in the 20th century, even though in the 18th century, from the time of the English painter, William Turner, a temptation to discard figurative art had seriously begun. Yet, it was during the first quarter of the 20th century that the Russian avant-garde, initially Malevich and later Kandinski and others first introduced abstract painting in a definitive manner and made up the greater part of modern artists.

Abstract painting, which began to grow only a short time after cubism had begun in the first decade of the 20th century, quickly gained momentum, and is today considered as an inseparable pillar of contemporary world art. It has maintained a constant and steady movement and contains tens of varied and diverse branches and styles, which gives much pause for reflection and praise. Even though much less influence is felt today from the many other modernist movements and styles that began in the first half of the 20th century.

With the beginning of modernism in Iranian art in the past century (from 1320Shamsi/1941ad), abstract painting also appeared but with a slight delay. Yet, it would be 20 years before its achievements would consolidate its rightful place. The first group of Iranian artists gained experience initially through lessening or doing away with figurative art, and each one from their own perspective endeavored to strengthen the aesthetical appreciation for this still unknown movement and over time to discover their own voice, expression and world view and to settle and permanently adopt a style. Therefore, modern Iranian art cannot ignore the presence of this great portion of creative and enlightened abstract artists, and a large portion of highly praised major Iranian contemporary abstract artists rightfully take their place among the greats of the visual artists of the last 100 years.

The present exhibition, in its own way, is an important event in both fields of exhibiting and as a part of contemporary Iranian art, and it can lay a proper groundwork for researchers to gather the information they seek regarding this varied, colorful and unique art form, for them to reach conclusions by observing the extent of Iranian abstract painting. If we keep in the mind that Iranian art lovers and researchers, with respect to having access to necessary works, whether in published form or the actual work artwork, have consistently been faced with shortages, then the importance of an exhibition that can bring about a fresh perspective as a reference point and place it within the reach of an interested audience for them to admire and understand more deeply is paramount.

The works on show in this exhibition have been selected from the copious numbers of abstract art from the past 60 years in Iran, by renowned artists, founders, forerunners and pioneers of the past, and also includes artists from the next generation as well. Most definitely such diversity and variety cannot be properly exhibited in such a limited space of one gallery, and definitely many first class, groundbreaking artists will be omitted, but it will be a limited foreseeable and acceptable yet inevitable number. Yet walking through the exhibit gives one a satisfactory and general understanding of this movement in contemporary Iranian art, a movement that in its bountiful existence succeeded to represent itself in the events of the 20th century with artistic mentality and diligence and create a general dialogue with the world today. The soul, content and disposition resulting from a rich and ancient Iranian culture can easily be observed, enjoyed and followed in many of these works.

Aydin Aghdashloo

